

Arrest

nr. 28 339 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2009 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 5 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. CLAES loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2008 vraagt verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als moeder van een Belgische onderdaan, mevrouw G.F.Z.

Op 28 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

*Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: er is geen verwantschap: de voorgelegde papieren i.v.m. adoptie worden niet aanvaard want het Marokkaanse recht kent de wettelijke adoptie niet. Wat men in Marokko een adoptie noemt is niet te vergelijken met ons wettelijk statuut van adoptie, maar moet gezien worden als een opnemng in de familie zonder enig juridisch gevolg (zoals aangegeven in 'le droit familial Maghrebin' van Michel Taverne, Maison F. Larcier uit 1981 op p.85: de adoptie heeft geen enkele juridische waarde en geen enkel afstammingseffect: art. 83, 3° van het toenmalig Marokkaans familierecht). Betrokkene kan geen verblijfsrecht verkrijgen op basis van gezinshereniging met de referentiepersoon.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster is van mening dat zij overeenkomstig voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet recht heeft op gezinshereniging met haar dochter van Belgische nationaliteit. Zij meent dat alle voorwaarden hiertoe vervuld zijn en dat zij haar identiteit kan bewijzen evenals het feit dat zij ten laste is van haar Belgische dochter en schoonzoon. Zij stelt verder dat zij als bewijs van verwantschapsband een afschrift voorlegt van een akte van terhandstelling van een kind van de rechtbank van eerste aanleg te Oujda, dat het volgende vermeldt:

(...)

De maatschappelijk werkster verbonden aan het Farabi-ziekenhuis te Oujda, die ons, 'Adl-getuigen' (notarissen van islamitisch recht) heeft verklaard dat in februari 1984, in het ziekenhuis van Jerada, is geboren: een kind, van het vrouwelijke geslacht, dochter van Fatna bent (dochter van) Moahmed en van onbekende vader; dat deze moeder haar kind niet kan opvoeden.

(...)

Comparante verklaart aldus dat zij (...) het kind voormeld aan mevrouw B.Y. (verzoekster) heeft toevertrouwd.

Waarop laatstgenoemde bevestigt dat zij de hoede op voorvermeld kind, dat de voornaam Fatima Zahra heeft gekregen, te willen nemen en aldus toevertrouwd heeft gekregen om met het oogmerk aan haar alle wat naar gewoonte en gebruik als noodzakelijk wordt te geven."

Verzoekster geeft aan dat zij aldus sinds de geboorte van haar dochter voor haar gezorgd heeft volgens de gewoonten en gebruiken van 'kafala', en dat zij haar steeds beschouwd en grootgebracht heeft als een eigen dochter. Dat bovendien door de gemeentediensten van Saida in het attest 'attestation de lien de famille' bevestigd wordt dat zij tot op heden de adoptieve moeder is van F.Z.G. Dat zij overigens in het attest van samenstelling van gezin afgeleverd door de stad Antwerpen wel degelijk opgenomen wordt in het gezin en naar haar verwezen wordt als schoonmoeder.

Vervolgens stelt verzoekster dat het Marokkaanse 'kafala' wel degelijk een maatschappelijk erkende vorm van adoptie is, waarnaar overigens verwezen wordt in het Verdrag van Den Haag van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen. Zij meent dan ook dat zij de familieband met haar dochter voldoende heeft aangetoond, en dat de band met haar dochter dient gelijkgesteld te worden met de bloedverwantschap waarvan sprake is in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De weigering van verblijf werd genomen daar verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie met als reden dat er geen verwantschap is. Waar verzoekster stelt dat zij recht heeft op gezinshereniging met haar dochter van Belgische nationaliteit en zij meent dat alle voorwaarden hiertoe vervuld zijn en dat zij haar identiteit kan bewijzen evenals het feit dat zij ten laste is van haar Belgische dochter en schoonzoon, wijst de Raad erop dat zij dergelijke kritiek niet dienstig kan voeren tegen de motieven van de bestreden beslissing. Immers zoals weergegeven in de bestreden beslissing, is er geen aangetoonde verwantschapsband. Dit motief is voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Gezien niet voldaan werd aan één voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijf als familielid van een burger van de Unie, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een onderzoek van de andere voorwaarden en diende zij aldus niet na te gaan of verzoekster ten laste is van haar Belgische ‘dochter’ en schoonzoon.

Aangaande de verwantschap is verzoekster van mening dat zij de verwantschap aangetoond heeft met een akte van terhandstelling van een kind van de rechtbank van eerste aanleg te Oujda (Kafala), alsook dat zij door de gemeentediensten van Saida in het attest ‘attestation de lien de famille’ bevestigd wordt dat zij tot op heden de adoptieve moeder is van F.Z.G. en dat zij in het attest van samenstelling van gezin afgeleverd door de stad Antwerpen wel degelijk opgenomen wordt in het gezin en naar haar verwezen wordt als schoonmoeder. Aangaande de Kafala beweert verzoekster dat Kafala wel degelijk een maatschappelijk erkende vorm van adoptie is, waarnaar overigens verwezen wordt in het Verdrag van Den Haag van 19 oktober 1996. Zij is dan ook van mening dat zij de familieband met haar dochter voldoende heeft aangetoond, en dat de band met haar dochter dient gelijkgesteld te worden met de bloedverwantschap waarvan sprake is in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of het verdrag van Verdrag van Den Haag van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, directe werking heeft en onafhankelijk van de vraag naar de inhoud en uitwerking van het voornoemd verdrag, stelt de Raad vast dat ingevolge artikel 2 van het voornoemd verdrag, het verdrag van toepassing is op kinderen vanaf het tijdstip van hun geboorte totdat zij de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt. Gezien de ‘dochter’ van verzoekster geboren werd in 1984, is zij ouder dan 18 jaar en is het verdrag niet meer op haar van toepassing, zodoende dat verzoekster geenszins dienstig kan verwijzen naar het Verdrag van Den Haag van 19 oktober 1996.

Aangaande de Kafala wijst de Raad er op dat volgens de Marokkaanse minister van Justitie, « *La Kafala de l'enfant abandonné consiste en la prise en charge de sa protection, son éducation et son entretien. Elle ne donne pas lieu à la filiation entre la personne à laquelle est confiée la Kafala et l'enfant. (...) La personne assurant la kafala est chargée de l'entretien de l'enfant pris en charge, de sa garde, sa protection, jusqu'à sa majorité légale (18 ans)* » (www.justice.gov.ma).

Vrije vertaling:

“ De Kafala van een verlaten kind bestaat uit het voor zijn rekening nemen van de bescherming, de opvoeding en het onderhoud. Zij creëert geen afstammingsband tussen de persoon aan wie de Kafala is toevertrouwd en het kind (...). De persoon die de Kafala verzekert, is gehouden tot het onderhoud van het ten laste genomen kind, alsook tot het toezicht en zijn bescherming tot de legale meerderjarigheid (18 jaar)”

Hieruit leidt de Raad dan ook af dat de Kafala veeleer de voogdij in de zin van het Belgisch recht benadert en dat in tegenstelling tot de adoptie, deze geen recht op gezinshereniging opent.

Aldus komt het de Raad niet onredelijk of onjuist voor dat de gemachtigde van de minister stelde wat volgt:

“(...) de voorgelegde papieren i.v.m. adoptie worden niet aanvaard want het Marokkaanse recht kent de wettelijke adoptie niet. Wat men in Marokko een adoptie noemt is niet te vergelijken met ons wettelijk statuut van adoptie, maar moet gezien worden als een opnemings in de familie zonder enig juridisch gevolg (...)”

Waar verzoekster nog stelt dat zij door de gemeentediensten van Saida in het attest ‘attestation de lien de famille’ bevestigd wordt dat zij tot op heden de adoptieve moeder is van F.Z.G., merkt de Raad op dat de verwerende partij dienaangaande motiveerde dat de voorgelegde papieren in verband met adoptie niet worden aanvaard daar het Marokkaans recht de wettelijke adoptie niet kent. Verzoekster betwist het feit dat het Marokkaanse recht de adoptie niet kent niet. Waar verzoekster van mening is dat de verwantschap is aangetoond, wijst de Raad op wat reeds uiteengezet werd aangaande de ‘kafala’.

In zoverre verzoekster verwijst naar het attest van samenstelling van gezin afgeleverd door de stad Antwerpen, wijst de Raad erop dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een attest van samenstelling van gezin afgeleverd door de stad Antwerpen heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag op 22 december 2008 een reeks documenten overmaakte, doch geenszins het voornoemde attest. Aldus kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden en is verzoeksters kritiek dienaangaande niet dienstig (ook blijkt dat verzoekster op 16 februari 2008 bijkomende documenten overmaakte, doch ook hier geenszins het voornoemde attest. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de stukken dateren van na de bestreden beslissing, zodat de minister ze hoe dan ook niet in rekening kon nemen bij de beoordeling van de aanvraag.).

De Raad wenst erop te wijzen dat men altijd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen, op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan indienen.

Een schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Uit de bewoording van het middel kan worden afgeleid dat verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 63 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (verzoekster doelt hoogstwaarschijnlijk op artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de bewoording van het middel).

Verzoekster stelt dat zij en haar gezin overeenkomstig deze bepaling recht hebben op een gezinsleven, dat zij bovendien recht heeft op verblijf in België op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij meent ook dat zeker nu zij aan hypertensie, seniele dementie en blindheid lijdt, en inwoont bij haar gezin, zij volledig afhankelijk is van haar dochter en schoonzoon en hun band uiteraard zeer nauw is geworden. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing haar en haar gezin een recht op gezinsleven wordt ontzegd en dat de bestreden beslissing dan ook een zeer zware inmenging in dit persoonlijk en sociaal leven is dat niet evenredig is met de doelstelling. Concluderend stelt verzoekster dat om die reden de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt alsook dat om die reden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij deze elementen heeft afgewogen tegenover het doel van de bestreden beslissing, de beslissing artikel 63 (wordt beoogd: artikel 62) van de Vreemdelingenwet schendt wat betreft de afdoende motivering.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Hoewel de verwantschap tussen verzoekster en mevrouw F.Z.G. niet op zich bestaat nu de ‘kafala’ geen juridische gevolgen verbindt aan het statuut, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de ‘akte van terhandstelling van een kind’ van 3 oktober 1985 dat verzoekster de zorg heeft genomen over mevrouw F.Z.G. Tevens geeft verzoekster aan dat zij bij mevrouw F.G.Z. inwoont, zodat kan aangenomen worden dat ze een feitelijk gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangenomen dat verzoekster en mevrouw F.Z.G. als ‘gezin’ kunnen beschouwd worden in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In casu werd een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend in functie van mevrouw F.Z.G. die de Belgische nationaliteit heeft. De bestreden beslissing, namelijk een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, motiveert terecht dat de verwantschapsband tussen verzoekster en mevrouw F.Z.G., de persoon in functie van wie zij de aanvraag indiende, niet bestaat daar het Marokkaans recht de wettelijke adoptie niet kent en daar aan een opnemings in de familie geen juridisch gevolg kan verbonden worden en dat aldus verzoekster geen verblijfsrecht kan krijgen op basis van gezinshereniging. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en diende aldus haar verwantschapsband met de vrouw in functie van wie zij de verblijfsaanvraag indiende, op geldige wijze aan te tonen, waar zij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, niet in slaagde nu de ‘kafala’ niet kan aanzien worden als een statuut waaraan juridische gevolgen kunnen gekoppeld worden. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM. De bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden staan het recht op gezinsleven geenszins in de weg, maar hebben precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.

Gezien verzoekster een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden indiende, met de bedoeling om haar verblijfstoestand te regulariseren, dient in het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, in alle redelijkheid te worden besloten dat indien er al sprake is van een feitelijk gezin en zelfs indien er van een inmenging in haar gezinsleven sprake zou zijn, deze in casu niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Waar verzoekster nog van mening lijkt te zijn dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, wijst de Raad erop dat noch de hiervoor aangehaalde motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM een dergelijke motiveringsplicht bevatten, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 63 van de Vreemdelingenwet (verzoekster bedoelt allicht artikel 62 van de Vreemdelingenwet) en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1992 (verzoekster bedoelt allicht 1991) betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster meent dat zij in aanmerking komt voor vestiging op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980. Zij betoogt dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of deze minstens niet correct heeft beoordeeld door haar aanvraag te verwerpen met het argument dat de verwantschapsband met haar dochter niet zou zijn aangetoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat de verwantschapsband niet is aangetoond daar het Marokkaanse recht de wettelijke adoptie niet kent en daar hetgeen men in Marokko adoptie noemt niet te vergelijken is met ons wettelijk statuut van adoptie, maar moet gezien worden als een opneming in de familie zonder enig juridisch gevolg. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Daar waar verzoekster ook nog de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Uit deze bespreking volgt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en deze ook correct heeft beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU